

Recensie: Dumbo ★★★★1/2****1/2

Kinepolis Antwerpen
woensdag 27 maart 2019

foto © Walt Disney Pictures

Recensie:

Toegegeven, Dumbo uit 1941 is altijd al een van onze favoriete Disneyfilms geweest. Met de live action adaptatie van Tim Burton, is die oude liefde, er alleen maar groter op geworden. De prent gaat niet alleen over uitgestotenen, diegenen die gepest worden omdat ze anders zijn, die ook hun plaats verdienen in onze samenleving omdat ook zij over talenten beschikken. Het gaat ook over opkomen voor jezelf en assertief zijn (zo zien we de vliegende olifant met lange oren de jongens in het publiek die hem aan het uitlachen zijn een douche bezorgen). Deze nieuwe versie focust daarnaast ook op het belang van familie, op eigen wilskracht (je hebt zelf de sleutel in handen wanneer je het gevoel hebt dat de deur achter je in het slot gevallen is), het belang van familiebanden (Dumbo wil met zijn mama herenigd worden), feminisme (Milly is geïnteresseerd in wetenschappen, Marie Cury is een van haar voorbeelden), de kracht en talenten die mensen met een beperking kunnen hebben en vrijheid (dieren horen niet in gevangenschap te leven). Verder leest de film als kritiek op opportunisme in het ondernemerschap (Danny DeVito), en ondernemers die boven hun stand leven, het succes dat naar hun kop stijgt waardoor ze torenhoge risico's nemen en zich in de schulden steken terwijl zowat alle menselijkheid hen vreemd begint te worden. Å Kortom: de basiswaarden die Walt Disney steeds uitdroeg: een pleidooi voor tolerantie, fair play, focus op individueel kunnen waarbij de karakters zich beleefd gedragen met respect en liefde voor anderen, staat ook hier centraal.

De 'Oohs' en de 'zo cutes' â€“ niet zelden geuit door de jongedames in het publiek â€“ nestelen zich in onze oren wanneer Dumbo zich voor het eerst toont en onder een baal stro tevoorschijn komt, aanvankelijk nog wat weggestopt omdat ie er anders uitziet dan een gewone olifant met zijn extra grote oren. De circusdirecteur Max Medici (Danny DeVito)Â voelt zich bekocht en wil de moederolifant terug verkopen, zelfs al krijgt ie er maar de helft van de prijs voor. Holt Farrier (Colin Farrell) is nog maar net terug van Wereldoorlog I waar hij een arm verloor. Op die manier trekt Burton een parallel met Dumbo. Ook Holt, die voor de oorlog samen met zijn vrouw een act met paarden in het circus had, wordt behoorlijk aangestaard wanneer ie terug is en zonder arm dus opvalt. De griep heeft echter lelijk huisgehouden waardoor het gezelschap flink uitgedund is. De paarden verkocht Max om zo in moeilijke tijden ook het hoofd boven water te kunnen houden. Holts dochter Milly Farrier (Nico Parker) en zijn zoon Joe (Finley Hobbins) ontdekken al snel dat Dumbo kan vliegen. Aanvankelijk denken ze dat het komt door hem pindanootjes te geven, maar in realiteit komt er gewoon een veertje aan te pas dat ie met zijn slurf opzuigt. Daardoor moet hij niezen en komt ie van de grond. De olifant moet het circus redden en dé topattractie worden. Maar bij de eerste opvoering gaat het mis, met negatieve pers aandacht als gevolg, en wordt ie gescheiden van zijn moeder omdat die laatste wild tekeer ging in de circustent om haar kalf te beschermen. Ze wordt terug verkocht aan de oorspronkelijke eigenaar voor de helft van de prijs. Milly en Joe slaan een akkoordje met Dumbo. Als die vliegt in het circus, zal hij ooit opnieuw herenigd worden met zijn moeder.

Dat gebeurt per toeval ook in Dreamland, een pretpark van V. A. Vandevere (Michael Keaton) wanneer die een deal gesloten heeft met Max dat zijn compagnie mag optreden in zijn tent: het Coliseum. Hij is echter alleen geïnteresseerd in Dumbo en

wil de act nog straffer maken door trapeziste Colette Marchant (Eva Green) te laten vliegen op de rug van de olifant, want hij nooit eerder deed. De tijd om die act in te studeren is zeer klein, de première staat voor de deur. Wanneer Dumbo dreigt van zijn platform te vallen, slaakt ie noodkreten die opgevangen worden in een ander deel van het pretpark waar Dumbo's moeder opgesloten zit. Ze communiceren met elkaar. Het kalfje breekt zijn act vroegtijdig af tot grote ergernis van Vandevere en vliegt haar dan ook tegemoet wat een mooi moment oplevert dat al even aandoenlijk is als de knuffel die ze elkaar geven met de slurf en het slurfje wanneer zij in quarantaine geplaatst is bij het circus van Max net voor ze verkocht werd. Vandevere geeft opdracht aan zijn personeel om de moeder van Dumbo af te maken. Slagen Colette, Holt, de kinderen, en de rest van de circusartiesten van Max " die ondertussen koudweg ontslagen werden - er tijdig in om haar te bevrijden?

Wij keken vooral uit wat Tim Burton zou aanvangen met de iconische roze olifantenscène die refereert naar Fantasia. In de originele film drinkt Dumbo per ongeluk alcohol waardoor hij in een roes geraakt en hallucineert. Burton behoudt deze scène maar brengt die als een act waar mega zeepbellen een roze olifant en roze kleine olifantjes vormen die opgeslokt worden door de grootste. Een knappe en esthetische keuze dus in een prent die volledig het begin van de vorige eeuw uitademt in decors, kleurgebruik, kledij, de muzikale score van Danny Elfman en het prachtige 'Baby mine' van Ned Washington en Frank Churchill dat Arcade Fire opnieuw inspeelde. Fraai is ook het film in de film-moment op het einde wanneer Milly een filmpje toont van de vliegende Dumbo op het witte doek terwijl ze handmatig de projectie en de illusie van bewegend beeld tevoorschijn tovert. Nog een verdienste is dat Disney een bankier/investeerder als J. Griffin Remington (Alan Arkin) niet als slecht afschildert, wat al te gemakkelijk zou zijn. Integendeel, hij is redelijk kritisch over het doen en laten van Vandevere terwijl hij het is die hem geld toestopt. Heerlijk is dan ook de scène wanneer Dreamland helemaal afgebrand is op het einde, Vandevere eindelijk vaststelt wat ie zelf heeft aangericht, en J. Griffin Remington aan Max Medici aanbiedt om samen een hotdog te gaan eten.

Dumbo is met stip het filmspektakel van dit moment. Wij zagen de prent in 4DX en vonden die versie weinig meerwaarde bieden vermits er vooral veel trilling te merken valt. Slechts in beperkte mate bewegen de stoeltjes of zijn er andere effecten (spetters, wind, stroboscopisch licht). De 2D- of 3D-versie volstaat dus ruimschoots volgens ons.

< Bert Hertogs >